

StoryBazar
INTERVJU

“Nisem bila prepričana, kako naj jo poimenujem. Njeno rodovniško ime je Jamaica Sun von Aisneren, a si nisem predstavljala, da jo bom kdaj tako klicala. Medtem ko sem se trudila najti novo ime, je to ime raslo z njo, tako smo ga obdržali. Jamajka.”

Kosmatinka jim je zlezla pod kožo

Srečali sva se nekega ponedeljkovega jutra, ob skodelici kave, ki moji sogovornici predstavlja pomemben del jutranje rutine. Poleg sebe je položila obsežno skripto, za katero je bilo že po robovih razvidno, da je neprestano v uporabi. Ustvarjalni proces zahteva svoj davek, vloga v eni izmed najbolj težko pričakovanih predstav letošnjega leta Adamsovi, pa levji delež časa. Tega ne taji niti Viktorija Bencik Emeršič, ki si tudi za štirimi stenami doma nevede prepeva pesmi iz muzikala, v katerem bo ekscentrična družina dobila tudi slovensko različico.

“Če nisi prepričan, da hočeš imeti psa, ne hodi gledat mladičev. Če obstaja že majhna možnost, da tista mala kepica pristane na tvojem kavču, je skoraj nemogoče, da je ne bi izkoristil, potem ko jo vidiš v živo.”

Story: Le še nekaj tednov nas loči od premiere, ki bo 4. aprila na odru Mestnega gledališča ljubljanskega. V kateri fazi ustvarjalnega procesa ste? Pilit le še fineše?

Povsem odvisno od projekta. Za pripravo muzikala je navadno na voljo več časa, tako smo že z decembrom začeli oblikovati pevski in koreografski del. Trenutno smo v zelo fini fazi. Predstava je v grobem rečeno postavljena, seveda pa je potrebnega še veliko piljenja. Na srečo je časa še dovolj, tako se lahko posvetimo najmanjšim finesam, tistim, ki ustvarijo 'vav' faktor. Kot gledalko me fascinirajo predstave, ki so tako rekoč impro, a je mogoče občutiti monumentalen vložek. Čutiš, da nekaj šprica! (smeh) Po drugi strani pa me impresionirajo matematično natančno načrtovane predstave, iz katerih je razvidno pravo garanje. Mi imamo na voljo mesec dni, da ustvarimo tovrstno predstavo. Mislim, da bo špricalo. (smeh)

Story: Ali so ti detajli opazni le budnim očem gledaliških strokovnjakov ali jih bo zaznala tudi širša publika?

Tovrstni detajli so vidni splošni publikli. Igralska zasedba v Adamsovih je precej obsežna, zato je potrebno kar nekaj časa, da natančno naštudiraš obrate, gibe. Ko ti to uspe, nastane usklajena in homogena skupina, ki se premika povsem sinhrono. Skorajda kot plesna predstava. Tudi žanr nam to omogoča. Adamsovi tako ali tako burijo domišljijo. (smeh)

Story: Kakšen izziv je za igralko vašega kova lik Srede (op. Wednesday) Addams?

Osebnost mi to zelo ustreza. Rada se sicer spustim z verige, pobežljam. Ni me strah niti improvizacije. A tukaj to ne bi prišlo v poštev, vendar me ne moti. Sploh Aleksandar Popovski je čudovit, skupaj sodelujeta že tretjič. On je razred zase! Popolnoma uživam. Ima pravo mero usmerjanja igralcev, ki mi ustreza. Natančno pove, kaj bi rad, v tem opisu pa ti vseeno pušča veliko prostora. Kot igralec torej veš, kam moraš priti, to ni povsem samoumevno v igralskem poklicu, a obenem dopušča, da znotraj tega območja izraziš svoje ideje. Je pa naporno. Veliko je informacij, ki si jih je treba zapomniti. Obenem pa še koreografija, petje. Sicer smo vajeni delati muzikale, a ne tako pogosto. Takrat je treba spremeniti logiko v glavi. Kljub temu nad vse uživam! Upam si trditi, da bo odlično vzdušje ujeta tudi na odru. **Story: Igralci na sončni strani Alp le ne dobite veliko priložnosti za nastope v muzikalih, v večini gre predvsem za dramska dela. Vas zato na začetku včasih malo 'stisne'?**

No, mene niti ne. Če ne bi bila igralka, bi zagotovo postala pevka. (smeh) Še danes ne vem, kaj mi je bližje: teater ali glasba. Uživam v tem. Le preklap v možganih se mora zgoditi, med glasbenim in dramskim delom. Veliko treninga je potrebnega, da navadiš svoje telo na naporne vaje. Seveda so

tudi dramske predstave zahtevne, a tu je treba vkomponirati še ples in petje. Vse tri komponente je treba povezati v eno samo.

Story: Nekaj vaših igralskih kolegov mi je zaupalo, da pesmi prepevajo tudi doma. Je tudi v vašem primeru tako?

Joj, joj. To se ne neha. (smeh) Prav grozno je včasih! Preprosto ne moraš nehati. Ko stopim iz teatra, si prepevam še na ulici, tudi ko pridem domov, se to ne neha. Vse skupaj je šlo že tako daleč, da moja sinova potrebujeta le dve besedi iz mojih ust, pa že sama zapojeta naprej. To pomeni, da mama čisto preveč poje, tako oba poznata vsa besedila na pamet. Včasih mi besede kar zletijo iz ust. Niti jih ne moreš nadzorovati. Tudi če želiš, ne moreš nehati.

Story: Torej jih bodo v hipu sprejeli tudi gledalci?

Mislim, da imajo Adamsovi veliko skladb, ki bi se gledalcem lahko vtisnile v spomin. Zagotovo jim bo kakšna melodija ostala v glavi.

Story: Ste si Adamsove sicer pred začetkom študija ogledali tudi sami?

Adamsove obožujem že od malih nog. Spremljala sem jih že kot otrok. Če so bili po televizorju Adamsovi, to je bil pravi mali praznik. Že od nekdaj sem zaljubljena vanje. V ta njihov način funkcioniranja. Kot deklica nisem želela postati kraljična ali princeska, vedno so mi bili bližje vampirji in hudički. Nekaj črnega. Še danes se ni kaj dosti spremenilo. Razveselila sem se vloge v predstavi, balzam za dušo. Seveda Adamsove poznata tudi otroka. Ogledali smo si jih tudi že prej.

Story: Vloga v predstavi, kot so Adamsovi, je velik časovni zalogaj. Tako vam zagotovo ostane precej manj prostega časa za preživljanje v naravi. Pa četudi si ga utrgate, se je mogoče od lika v prostem času distancirati?

Zelo težko. Nemogoče. Sicer je v veliki meri odvisno od tega, kako močno te projekt posrkla vase. Dvojne vaje zahtevajo velik del dneva, čas med vajami pa izkoristim za družino. A kljub temu ne morem reči, da Adamsove lahko odklopim. Ne morem. To je včasih kar naporno. Tolažim se, da se stvari po premieri poležejo. Trenutno se slabše najdem v situacijah doma, saj v treh urah le s težavo resetiram glavo.

Story: Slišala sem, da tudi vam družbo dela kosmatinka. Ali občuti, kaj se dogaja znotraj vas?

Zagotovo. To vidim že, kadar se pretvarjam, da sem huda nanjo. So trenutki, ko ji moram kot lastnica povedati, da česa ni naredila prav, a kuža točno ve, ali je moje stanje že samo po sebi besno ali pa niti nisem v resnici resna. Takrat se na moje besede

sploh ne bo odzvala, včasih mi bo še kaj zalajala nazaj. (smeh) Poskušala bo vzpostaviti dialog z mano. Tako da ja ... Imam kužka. Ta je zdaj res moja, moja. Jamaica Sun von Aisneren. Je naša druga, prej nam je že 11 let družbo delal samec pasme bokser. Ko smo se poslovili od Harryja, sem prevzela pobudo, da najdemo novega družinskega člana. Po njegovi izgubi sem se včasih počutila res samo. Kadar je imel Bojan predstavo, otroka pa sta že zaspala. Bilo je grozno, tiho. Če imaš psa, a četudi spi, slišiš dihanje, smrcanje, njegove gibe. Čutiš bližino. Nisem zdržala dolgo, čeprav Bojan sprva ni bil najbolj navdušen. Prepričan je bil, da preveč hitim v to. Zdelo se mu je, da bi morali malce počakati. Pes je namreč velika obveznost. A jaz sem povlekla svojo 'špuro'. Tudi sama sem bila tista, ki se je odpeljala po kuža, Bojan je potreboval nekaj dni, da se je privadil. A le nekaj dni, potem mu je Jamajka zlezla pod kožo.

Story: Čuti tudi nervozo pred premiero?

Zelo. Je lahko povsem mirna, pomirjena, če je takšna tudi situacija. Takoj ko se pojavi živahnost, hysterija, se ta občutek sproži tudi v njej. Psi so zelo dojemljivi za to.

Story: Ste sicer tudi sami odraščali v družbi psov?

Seveda. Kot otrok sem imela psa. To je res vrednost, ki ti izostri neki drugačen čut. Drugačno zaznavanje, spoštovanje. Tudi do živali se je treba znati obnašati. Otroka je seveda treba naučiti, kje so pasje meje. A tudi zasebnost živalskih bitij je treba spoštovati, da začutiš in ne pritiskaš nanjo. To je nova plast čutnega zaznavanja, ki se ga moraš priučiti. **Story: Pravijo, da so si lastniki in njihovi pasji spremljevalci pogosto zelo podobni. Se strinjate?**

Ja, obe radi bevkava nazaj. (smeh) Dobesedno. Jamajka še danes rada preizkuša moje meje. Včasih še danes poskuša uveljaviti svojo voljo. Pridejo obdobja, ko se počuti, da bi se mi malo zoperstavila. Tudi sama imam ta obdobja. Tu sva si podobni. Ne odnehava.

- ◆ Napisala Nika Arsovski
- ◆ Fotografije Primož Predalič